

i nogen høj Grad beundrede selve det Princip, som ligger til Grund for en Indkomst- og Formueskat, men først og fremmest fordi man var bange for mange Bestemmelser, der let kunde blive optagne i en Lov om Indkomstskat, og som kunde indvirke paa dens Udførelse, og da særlig for den Inkvisition i Befolkningens Formueforhold, som en Indkomstskat mere eller mindre nødvendig maa medføre. At det altsaa nødvendig maatte tage Tid, naar det andet Ting, den Del af Repræsentationen, som særlig repræsenterer den konservative Del af Befolkningen, skulde, som Forholdene her i Landet have udviklet sig, gaa med til en Indkomstskat, synes mig følger af sig selv; men paa den anden Side maa man ogsaa kunne forstaa, at den Fordring, som jo lige fra Begyndelsen blev stillet fra mere konservativ Side, naar man skulde gaa ind paa en Indkomstskat, nemlig at denne skulde indrettes saaledes, at der var en Mulighed for, at den kunde blive anvendt som Grundlag for den kommunale Beskatning, at denne Fordring er bleven stillet fra det andet Tings Side. At det vilde ske, maatte man ogsaa være forberedt paa, og som jeg allerede har bemærket, tror jeg ikke, at den sidste ærede Taler vil faa Ret i, at det vil være en Ting, som det vil være let at komme bort fra, efter at Landstinget en Gang paa dette Punkt har taget en saa bestemt og saa enig Stilling, som det har. Noget andet er det, om just akkurat de Regler, der nu ere indførte her i Forslaget i §§ 4—8, i enhver Henseende ere saadanne, at man kan slutte sig til dem. Det bliver et Spørgsmaal for sig, som nærmere maa overvejes; men jeg tør rolig sige, at der er kun ringe Udsigt til Sagens Gennemførelse, hvis man nu paa Forhaand erklærer, at disse Forhold vil man ikke have noget med at gøre, at de vedkomme ikke denne Lov, at de skulle ud af den, og at denne Lov plus Indkomstskatloven skal vedtages uden saadanne Bestemmelser. Stiller man sig i dette Ting bestemt paa dette Standpunkt, saa har jeg for mit Vedkommende — jeg kan jo tage fejl, det er meget muligt, at jeg ser for sort derpaa — ingen Tvivl om, at vi ikke i en overskuelig Fremtid faa nogen Lov ud af disse Lovforslag. Den sidste ærede Taler har maaske nogen Ret i, at hvis der ikke sker nogen Forandring i disse Bestemmelser, vil man gennem dem kunne risikere en alt for uegal Skatteordning i de forskellige Kommuner. Det er meget muligt, at man maa udforme dem noget nøjere og derigennem

forbedre dem; men at komme helt bort fra dem og sige, at samtidig med, at man vedtager en Indkomst- og Formueskat, skal der aldeles intet kunne opnaas i Retning af at komme bort fra eller i alt Fald at forbedre den nuværende Formue- og Lejlighedsskat, det er, tror jeg, at stille for store Fordringer til det andet Ting, som jo er en ligeberettiget Faktor. Naar man siger, at Formue- og Lejlighedsskatten er en Beskatningsform, som Befolkningen en Gang er vant til, som den elsker og nødig vil bort fra, er det jo muligt saa; men paa den anden Side er det sikkert, at hvor man ikke har vedtaget eller vil vedtage bestemte Vedtægter for Paaligningen af denne Skat, er det til syvende og sidst en Beskatning paa bedste Beskub, som ikke rationelt lader sig forsvare. Og hvad endelig det angaar, at man, fordi man fik Regler som dem, der her ere optagne i §§ 4—8, eller lignende Regler indførte i Loven, derfor ikke skulde kunne komme til en mellemkommunal Beskatning, forstaaer jeg ikke denne Betragtning. Man kommer en mellemkommunal Beskatning paa et enkelt Punkt, nemlig med Hensyn til Beskatning af Aktieselskaber o. s. v., noget nærmere, og jeg indser ikke, at man derved, at man vedtog saadanne Regler, som her ere opstillede, med nogen Modifikation — det indrømmer jeg den sidste ærede Taler, at man kan komme til — skulde være udelukket fra lige saa hurtig, som om disse Regler ikke vedtoges, at komme til ved en mellemkommunal Beskatning at beskatte uden for en Kommune boende Mænd, der have deres Indtægt i vedkommende Kommune. Jeg indser ikke, hvorfor det skulde forhindres ved disse Lovbestemmelser. Det andet, man har beklaget sig stærkt over, er jo Sammenkoblingsparagraffen. Jeg behøver ikke for mit rent personlige Vedkommende at sige, at jeg i saa Henseende væsentlig er enig med de to foregaaende ærede Talere. Imidlertid vil jeg dog over for den sidste ærede Taler sige, at dette, at Sammenkoblingsparagraffen er indført, har jo ganske naturlig bevirket, at man har været nødt til at følge det ærede Medlems Mening paa et andet væsentligt Punkt, nemlig med Hensyn til Opgivelsen af Tidsbegrænsningen for Indkomstskatten, thi det vilde jo være aldeles meningsløst at sammenkoble 4 Love, hvoraf den ene eller de to kun skulde gælde 5 eller 10 Aar og de andre til evig Tid. Det kunde aldrig gaa, altsaa for saa vidt har Sammenkoblingen gjort Nytte. Men hvorvidt de, der mene, at en Sam-